

Hồi thứ mười chín**Cửu Cửu Hội Sinh Đan****N**

hưng hiện tại Phương Tú Mai đã khơi ra thì không thể không nói đến chuyện này, do vậy Phi Vân Tử liếc nhìn Thiên Y đại sư rồi lên tiếng:

- Đúng là có những truyền thuyết như vậy nhưng đáng tiếc là không có manh mối để làm rõ sự thật. Thiên Kính đại sư của Thiếu Lâm Tự, Giang minh chủ của Động Đình Minh và Long trưởng lão của tệt phái biết rất nhiều về vấn đề này, do vậy phải cứu ba vị lão nhân này ra thì mới rõ được toàn bộ chân tướng.

Tú Mai tiếp lời:

- Những truyền thuyết như vậy cũng không đáng tin lắm, nói ra chỉ khiến loạn tâm ý thêm mà thôi. Vấn đề quan trọng bây giờ là làm thế nào đối phó với những nhân vật trên tiểu đảo kia, Giang tam công tử có kế sách gì chưa?

Giang Hào nói:

- Đợi tam thúc đến xem thử lão có biết ít nhiều về những nhân vật này hay không? Đồng thời cũng cần nhắc xem lực lượng của chúng ta có đủ sức động thủ đại chiến với bọn chúng hay không? Nếu lực lượng không đủ mạnh thì tạm thời ta né tránh, nhẫn nhục một chút cũng không sao. Bởi vì mục đích của ta là giải cứu ba vị chưởng môn từ tay Tam Thánh Hội, nếu làm được việc này thì cũng có ích rất nhiều, bí mật giang hồ sẽ được sáng tỏ.

Tú Mai tiếp lời:

- Đạo trưởng cũng có một biện pháp khá tuyệt, chẳng hay tam công tử muốn nghe? Hiện tại tam công tử giống như người nắm giữ binh phù nên phải có sự đồng ý của công tử mới tiến hành được.

Giang Hào khoát tay, nói:

- Cô nương nặng lời rồi! Đại sư và đạo trưởng đều là hàng tiền bối của Giang mỗ, nếu có điều gì chỉ giáo thì Giang mỗ không thể không tuân hành, Phương cô nương cứ nói ra xem.

Tú Mai mỉm cười, nói:

- Ý của đạo trưởng là khiêu dụ cho Tam Thánh Hội đưa nhân mã đến Huyền Võ Hồ, trước tiên làm cho lưỡng hổ tương tranh.

Giang Hào buột miệng nói:

- Cao kiến! Quả là cao kiến! Giang mỗ sẽ xuất toàn lực phối hợp, cần điều gì xin chư vị cứ nói một tiếng là được.

Phi Vân Tử thâm nghĩ:

“Tiểu nha đầu này thật là lợi hại. Mượn danh của ta để biểu đạt kế hoạch trong lòng cô ta”.

Nghĩ đoạn lão khế nói:

- Biện pháp là thượng sách nhưng phải có Phương cô nương làm người dẫn hỏa mới được, cụ thể là Phương cô nương phải chuyển thư về Tổng hội Tam Thánh Hội, trong thư cần trình bày cho hợp lý để ba vị hội chủ tin tưởng như vậy mới mong có được tác dụng.

Phương Tú Mai liền đứng lên và nói:

- Việc không thể chậm trễ nữa, tiểu nữ đi lo chuyện đưa thư về Tổng hội đây.

Lục Vân cũng đứng lên nói:

- Lục Vân sẽ bồi tiếp cô nương, xét về võ công thì không thể giúp được gì nhưng Lục Vân lại thông thạo địa hình, những nơi có thể ẩn thân đều rõ như đường chỉ tay.

Phương Tú Mai nắm lấy tay Lục Vân và xúc động nói:

- Mọi người đồng ý giúp ta thì tốt quá đi! Trên đường chúng ta sẽ thương lượng cách chuyển thư về Tổng hội Tam Thánh Hội.

Chỉ trong một thời gian ngắn nhưng hai tiểu mỹ nhân này đã tỏ ra khá thân tình với nhau. Điều này khiến Giang Hào không khỏi lo lắng, chàng đợi hai bóng mỹ nhân đi xa rồi thì thở dài, nói:

- Tiểu Đào Hồng cũng là nhân vật có lai lịch nhưng lần này cô ta chủ động hành sự thì xem ra lương tâm đã phân biệt được thị phi. Lần chuyển tin này có lẽ đã cắt đứt đường quay về Tam Thánh Hội của cô ta rồi.

Phi Vân Tử lắc đầu nói:

- Tán Hoa Tiên Tử là nhân vật phi phàm nên không thể lấy lẽ thường mà đo lường phép xử thế của bà ta được. Phương Tú Mai chỉ mới mà đã được chọn làm nhân

vật đứng đầu Thập Nhị Kim Thoa thì đủ thấy ngoài võ nghệ phi phàm ra, cô ta còn là nhân vật tâm phúc có thâm tình với Tán Hoa Tiên Tử nữa.

Giang Hào bất giác quét mục quang nhìn thẳng Phi Vân Tử và hỏi:

- Phải chăng đại sư muốn nói việc Phương Tú Mai bỏ tối ra sáng chỉ là sự gian trá để mượn cơ hội nằm vùng? Như vậy chúng ta phải đối phó cô ta như thế nào?

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Bần đạo chỉ nói ra cách của mình thôi, không thể tin tưởng hoàn toàn cô ta nhưng cũng không thể không tin. Theo ý bần đạo là cứ thử dùng nhưng cẩn thận đề phòng và ngầm theo dõi.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Nhưng Phương Tú Mai bỏ không dùng biệt danh Tiểu Đào Hồng mà sử dụng tên thật của mình, như thế chẳng phải là toàn tâm hướng thiện sao? Nếu lần này cô ta khiêu dụ được ba vị hội chủ thì có thể nói là một chuyện kinh thiên động địa.

Thiên Y đại sư lên tiếng:

- Cũng là một chuyện khá mạo hiểm, bởi lẽ lão nạp đang lo lắng có khả năng bọn người ở Huyền Võ Hồ có quan hệ với Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Nghe đại sư nói về thần thái và khí thế của Đường Hồng thì rõ ràng bà ta đâu phải là nhân vật quy ẩn giang hồ? Dường như xưa nay bà ta không ngừng hoạt động. Nhưng không hiểu tại sao Mộ Dung thế gia lại chẳng tìm ra manh mối gì. Mặt khác dụng tâm ẩn cư của Đường Hồng là gì? Tất cả những câu hỏi đó có khả năng sẽ được giải đáp trong trận chiến với Tam Thánh Hội.

Vừa nói đến đây thì Trương Phụng Lâu và Tịch Nhất Sơn đã đẩy cửa bước vào. Sau khi nghe thuật lại chuyện quái nhân trong thạch thất ở giữa Huyền Võ Hồ thì Trương Phụng Lâu biến sắc, lão ngưng thần suy nghĩ hồi lâu rồi mới khẽ nói:

- Nếu chư vị nhìn không sai thì hình như đó là hai nhân vật danh chấn giang hồ từ năm mươi năm trước: Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chuồng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận. Nhưng lẽ ra bọn họ đã chết dưới kiếm của Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Từ Hùng Dương rồi, làm sao lại còn sống trên thế gian được?

Tịch Nhất Sơn tiếp lời:

- Lục Vĩnh Hận là nhân vật có kỳ hình quái trạng chưa từng thấy xưa nay, một khi đã gặp nhân vật này thì cả đời không thể quên được, do vậy có lẽ hai nhân vật này đã

chết dưới kiếm của Từ Hùng Dương từ lâu rồi, lẽ nào trên thế gian này có thuốc cải tử hoàn sinh thật sao?

Trương Phụng Lô trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu quả thật hai lão ma đầu này ẩn cư trong thạch thất trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ thì ở đó nhất định phải có nhân vật khá phi phàm. Nếu không thì làm sao hai lão quái vật đó lại chịu ở chung với nhau?

Phi Vân Tử gật đầu nói:

- Vật tụ tập theo loài, nếu thân phận và võ công qua khác biệt thì không thể sống chung mấy mươi năm mà không phát sinh sóng gió. Theo đó mà suy luận thì những nhân vật sống trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ tất phải có thân phận và địa vị tương đồng, chí ít là cũng cùng chung chí hướng mục đích. Nhưng đương kim võ lâm còn có bao nhiêu nhân vật cùng nổi danh với hai đại ma đầu Vạn Diệu Sơn và Lục Vĩnh Hận?

Trương Phụng Lô nói:

- Chuyện này có vẻ kỳ quái, nếu lấy niên đại thành danh của Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận mà tính thì niên kỷ của bọn họ cũng gần bách tuế (trăm tuổi) rồi.

Thiên Y đại sư tuy thiếu sự kính lịch giang hồ nhưng thiên tâm thanh tịnh, lão trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi nói:

- Tại sao bọn họ lại ở chung một nơi? Kẻ có khả năng tập hợp bọn họ lại mới là nhân vật đáng sợ nhất.

Trương Phụng Lô tiếp lời:

- Chỉ với Vạn lão quái và Lục Câu Hồn mà nói thì trong thiên hạ e rằng không có ai đủ khả năng tập hợp hai lão này lại rồi, huống hồ trên tiểu đảo còn có nhiều nhân vật khác, xem ra chuyện này hoàn toàn không có khả năng... trừ phi...

Giang Hào buột miệng hỏi:

- Tam thúc, trừ phi thế nào? Đại sư và đạo trưởng đều không phải là người ngoài, tam thúc có nói sai cũng không sao.

Trương Phụng Lô khẽ thở ra rồi nói:

- Ta đang nghĩ phải chăng có người khống chế chuyện sinh tử của bọn họ khiến bọn họ phải thu lại khí thế trước đây mà cam tâm nghe lệnh?

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Ý Trương tam gia muốn nói là có người đã cứu hai đại ma đầu đó?

Thiên Y đại sư xen vào:

- Hai chuyện đều có khả năng buộc bọn họ cam tâm tình nguyện phục tùng, nhưng người đó là nhân vật nào?

Đại hòa thượng vừa nói đến đây thì chợt nghe một giọng quen thuộc từ ngoài truyền vào:

- Đại sư thật cao kiến nhưng điều bất hạnh cho giang hồ lại có nguyên nhân từ mấy trăm năm qua và tập trung ngay ở thành Kim Lăng này.

Mọi người quét mục quang nhìn ra thì thấy một thư sinh khôi ngô tuấn tú từ ngoài bước vào, chàng chính là chủ môn Bạch Các môn – Bạch Trường Phiêu. Phi Vân Tử ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại nói bất hạnh của giang hồ lại có nguyên nhân từ mấy trăm năm trước?

Trường Phiêu ung dung ngồi xuống cạnh Giang Hào và nói:

- Trước số kỳ trân bảo vật võ lâm mà Chu Nguyên Chương thu thập có một bình dược vật gọi là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan và nó đã lọt vào tay Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Phi Vân Tử càng ngạc nhiên, lão nói:

- Truyền thuyết nói rằng Cửu Cửu Hồi Sinh Đan là thần dược cứu thế của Xích Tùng Tử từ đời Hán sơ và Xích Tùng Tử ẩn cư ở ngoại thành Cô Tô chờ Trương Lương sau khi giúp nhà Hán xong thì cùng vân du.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Đúng là có truyền thuyết như vậy nhưng hiện nay Cửu Cửu Hồi Sinh Đan lại xuất hiện trong thành Kim Lăng, điều đó chứng minh truyền thuyết này có khả năng là sự thực. Dược vật đã qua ngàn năm nên Chu Nguyên Chương thu thập được mà không dám dùng, nhưng điều đó trở nên đặc dụng cho Đường Hồng.

Giang Hào thâm nghĩ:

“Dược vật tàng trữ qua ngàn năm nếu không có đại phu tài giỏi giám định thì ai dám uống?”.

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi:

- Thế Đường Hồng đoạt Cửu Cửu Hồi Sinh Đan để làm gì?

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Đây mới là trọng điểm của vấn đề, một âm mưu được tiến hành trong bóng tối gần năm mươi năm qua. So với thủ đoạn mưu đồ bá nghiệp của Mộ Dung thế gia thì âm mưu này càng tinh vi hơn nhiều và cũng đáng sợ hơn nhiều! Nhưng Đường Hồng là nhân vật rất cảnh giác nên khi nhắc đến Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì bà ta không muốn nói tiếp nữa.

Thiên Y đại sư tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Bạch thiếu hiệp nghe lén hay là thu thập tin tức từ người khác? Nhưng kể cùng Đường Hồng bàn chuyện đại sự giang hồ thì nhất định phải là nhân vật khá có tên tuổi trong đương kim võ lâm.

Trường Phiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Người này có thân phận và địa vị không thấp mà còn là một vị hòa thượng...

Chàng không nói hết câu mà dùng thuật truyền âm nói cho Thiên Y đại sư nghe tiếp, nghe xong thì đại hòa thượng cảm thấy trước mắt tối sầm, thân hình lão đảo tựa hồ như muốn hôn mê bất tỉnh. Rõ ràng lời truyền âm nhập mật của Trường Phiêu quá sức chấn động, ngay cả Thiên Y đại sư – một nhân vật có định lực cao thâm mà cũng mất đi khả năng kiểm chế. Đại hòa thượng phải luôn miệng niệm phật hiệu, một lát sau mới trấn định tinh thần trở lại.

Thiên Y đại sư khẽ thở dài ra rồi hỏi:

- Bạch thiếu hiệp không nhìn lầm chứ?

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Nhìn rất kỹ, văn bối cũng rất kỳ quái nên chuyện này không thể không điều tra rõ ràng. Văn bối có thể phác họa lại hình dáng người đó cho đại sư rõ.

Chàng quay sang Giang Hào và tiếp lời:

- Ngoài Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và khoảng ba nhân vật nữa thì không ai biết Đường Hồng đã thu phục những nhân vật kỳ quái nào. Nhưng văn bối phán đoán những nhân vật đó đều là cao thủ khó đối phó của giang hồ suốt trăm năm qua.

Giang Hào tiếp lời:

- Do vậy bọn tại hạ định dẫn dụ chủ lực của Tam Thánh Hội đánh với bọn chúng một trận, như thế tất sẽ xuất hiện những nhân vật kỳ quái kia thôi!

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Tuyệt lắm! Nhưng các vị phải cẩn thận hành động, cuộc chiến này chỉ có thể thành công chứ không cho phép thất bại! Mấu chốt là ở Tiểu Đào Hồng, khi cuộc ác

chiến xảy ra chúng ta phải có mặt ở hiện trường quan chiến, xem thử Đường Hồng đã thu phục những kỳ nhân quái vật nào? Giang huynh đệ và Trương tiền bối hãy an bài một nơi khả dĩ quan chiến nhé, tại hạ còn có việc quan trọng nên phải đi trước một bước.

Lời vừa dứt thì chàng lập tức lách người ra khỏi gian nhà thất, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Trương Phụng Lâu và Tịch Nhất Sơn cũng cáo biệt đi sắp đặt mọi chuyện. Thiên Y đại sư do tâm sự bất an nên được đưa vào một tĩnh thất nghỉ ngơi.

Giang Hào và Phi Vân Tử tuần hành xung quanh trang viện đề phòng có biến.

Mọi người đều hồi hộp chờ đợi tin tức của Phương Tú Mai và Lục Vân về việc dẫn dụ chủ lực của Tam Thánh Hội đến tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ.

oOo

Màn đêm dần buông, Thiên Y đại sư đang ngồi tọa thiền điều tức trong tĩnh thất, phòng chưa thắp đuốc nên bóng tối bao trùm xung quanh. Bỗng nhiên đại hòa thượng nghe một giọng quen thuộc truyền vào:

- Trường Phiêu tham kiến đại sư.

Thiên Y đại sư thấp đuốc lên và nói:

- Mời Bạch thiếu hiệp vào.

Bạch Trường Phiêu đẩy cửa bước vào, chàng đưa cho hòa thượng bức họa và nói:

- Văn bối chỉ phác họa lại theo trí nhớ, đại sư xem thử có phải là tăng nhân của Thiếu Lâm hay không?

Thiên Y đại sư nhìn qua bức họa, thần sắc lúc này không bị xúc động như lúc mới nghe tin nữa, lão khẽ thở dài rồi nói:

- Không những biết mà còn rất quen, bút pháp của Bạch thiếu hiệp rất truyền thần, lão nạp vô cùng khâm phục.

Trường Phiêu liền hỏi:

- Tăng nhân này là ai? Nếu đại sư cảm thấy khó xử thì không nói ra cũng được.

Thiên Y đại sư lại thở dài và nói:

- Đây là Thiên Thành – hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, tính ra là sư huynh của lão nạp đấy. Tình thế giang hồ càng lúc càng tồi tệ nên lão nạp không thể không nói rõ sự tình. Lão nạp cũng không muốn che đậy cho Thiếu Lâm Tự mà không nhận tăng nhân

này là sư huynh của mình, do vậy Bạch thiếu hiệp có thể nói rõ toàn bộ sự tình, thị phi thế nào lão nạp tự biết phân tích.

Trường Phiêu hỏi:

- Trong Thiếu Lâm Tự, Thiên Thành đại sư giữ chức vị gì? Quan hệ giữa Thiên Thành và Thiên Kính đại sư ra sao?

- Thiên Thành là Giám Viện đại sư và cũng là người chủ trì Giới Luật Viện, luận về chức vị thì còn cao hơn lão nạp một bậc nhưng xưa nay trong Thiếu Lâm Tự, Thiên Thành sư huynh không hề dám tỏ ý đối kháng với Thiên Kính sư huynh.

- Truy tìm tung tích Thiên Kính đại sư là một trọng trách, thế tại sao Thiếu Lâm Tự không phái Thiên Thành đại sư đi mà phái đại sư? Phải chăng đó là do sự dạn dò của Thiên Kính đại sư?

- Không sai! Nhưng còn một lý do quan trọng nữa, sau khi Thiên Kính chưởng môn sư huynh rời Thiếu Lâm Tự thì Thiên Thành sư huynh thay thế chức vị chưởng môn xử lý mọi chuyện.

- Nhưng trong Thiếu Lâm Tự chỉ có đại sư, Thiên Kính đại sư và Thiên Thành đại sư là ở hàng chữ Thiên thôi sao? Trong số đệ tử đời thứ hai có kẻ nào muốn tranh đoạt quyền thế không?

- Hàng chữ Thiên có tổng cộng năm người, lão nạp là người nhỏ nhất trong số đó, hai vị Thiên Ý và Thiên Bình sư huynh đều không quan tâm đến chuyện võ lâm giang hồ nên ẩn cư tu dưỡng. Bạch thiếu hiệp, Thiên Kính đại sư là người rất công minh, trong Thiếu Lâm Tự tuy có nhiều tăng nhân nhưng pháp độ rất nghiêm, đệ tử đời thứ hai và thứ ba tuyệt đối không dám kết thành bè phái chống đối nhau. Nếu Thiên Thành sư huynh có phạm vào thanh quy giới luật thì đó có thể do mình Thiên Thành hành động thôi? Sự thể thế nào xin Bạch thiếu hiệp nói rõ cho lão nạp nghe đi.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Quan hệ giữa Thiên Thành đại sư và Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng rất mật thiết, dường như bọn họ thường gặp nhau.

Thiên Ý đại sư khẽ nhún vai, nói:

- Phải chăng đó là một trong những lực lượng của Đường Hồng?

- Điều đó vẫn bối không dám khẳng định nhưng giữa bọn họ rất thân với nhau, dường như là thường gặp mặt...

- Bạch thiếu hiệp chớ ngại, cứ nói thẳng ra, nếu thiếu hiệp để trong lòng thì không những có hại cho lão nạp mà còn ảnh hưởng đến đại cuộc giang hồ đấy.

- Kỳ thực hòa thượng mà vẫn bối rối thấy tuy có khí chất của kẻ thâm tu nhưng không phải trong thân phận một hòa thượng. Ngoài ra còn có bốn nhân vật tai to mặt lớn mang giới đao canh phòng.

- Thiên Thành sư huynh có tám đệ tử đều là những kẻ tâm phúc, do vậy khi rời Thiếu Lâm Tự mà có bốn kẻ tùy hành cũng là chuyện thường tình.

Bạch Trường Phiêu không nói tiếp câu chuyện mà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Rốt cuộc quan hệ giữa Thiên Kính đại sư và Đường Hồng là quan hệ gì?

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Trên giang hồ có nhiều đồn đại khác nhau, có kẻ cho rằng quan hệ giữa bọn họ là tương tình nam nữ, nhưng lão nạp tin rằng dù Thiên Kính đại sư chưởng môn có tình nghiệt với Đường Hồng thì cũng không đến nỗi.

- Đại sư có võ đoán quá không? Đã có tương tình nam nữ thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, đại sư có nghĩ như thế không?

- Bần tăng ít bước chân vào chốn hồng trần, bốn mươi năm tu luyện võ nghệ và tụng kinh niệm phật nên vẫn giữ được thanh tịnh. Nếu Thiên Kính sư huynh có thâm tình với Đường Hồng thì với uy vọng và tính cách của mình, Thiên Kính sư huynh có thể thoái từ ngôi vị chưởng môn để lánh thế ẩn sự cùng sống như đôi uyên ương với Đường Hồng.

- Đại sư nói rất có lý, văn bối sẽ tiếp tục điều tra chuyện này và hồi báo với đại sư sau.

Nói đoạn, Trường Phiêu lập tức phi thân qua cửa sổ phóng đi, khiến Thiên Y đại sư đầy tâm sự trong lòng mà không kịp hỏi một câu. Đại hòa thượng đành tọa thiền điều tức vận khí tiếp tục. Thời gian lặng lẽ trôi qua, sáng hôm sau Thiên Y đại sư vừa mở mắt thì thấy Giang Hà, Phi Vân Tử đã có mặt trong phòng rồi. Giang Hà nhìn Thiên Y đại sư lẩm bẩm tự nói:

- Đại sư đã tỉnh lại thì không cần phải lo lắng nữa rồi.

Thiên Y đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì chẳng?

Giang Hà gật đầu, nói:

- Vốn là một đại sư nhưng đại sư đã tỉnh lại thì đại sư cũng trở thành tiểu sư.

Trong lúc đại hòa thượng đang còn ngỡ ngác thì Phi Vân Tử tiếp lời:

- Đại quân của Tam Thánh Hội kéo đến thần tốc vô cùng, trời chưa sáng mà cánh quân tiên phong đã tới Lâm Gia Bảo rồi. Hiện tại bọn chúng đang chuẩn bị lòng sục về hướng này, nếu tăng huynh không tỉnh táo lại thì bần đạo và Giang tam công tử cũng không thể nào đưa tăng huynh đi mà đành lưu lại bồi tiếp tăng huynh.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử có đến Kim Lăng không?

Giang Hào đáp:

- Theo phán đoán của Phương cô nương thì hình như lần này ba vị hội chủ đích thân soái lãnh binh mã kéo đến, nhưng Phương cô nương chưa thấy cận vệ của ba vị hội chủ xuất hiện.

Thiên Y đại sư lại hỏi:

- Thế Phương cô nương đâu?

Giang Hào đáp:

- Cô ta cùng Lục Vân đang đi điều tra chân tướng. Văn bối khuyên ngăn không được nên đành phái một toán nhân thủ ngầm đi theo để tiếp ứng.

Thiên Y đại sư đứng lên và nói:

- Đi! Chúng ta cũng đi thôi. Nếu không cần động thủ thì cố gắng nhẫn nhục nhưng bị bức phải xuất thủ thì sự hiện diện của ba chúng ta cũng có thể khiến Tam Thánh Hội bớt phần nghi ngờ.

Giang Hào ngạc nhiên nói:

- Đại sư, chúng ta dẫn dụ Tam Thánh Hội đến đây là để bọn chúng ác chiến với lực lượng thần bí trên tiểu đảo Huyền Võ Hồ, nếu chúng ta xuất thủ thì chẳng phải là làm sai mục đích sao?

Thiên Y đại sư liền nói:

- Phương Tú Mai và Lục Vân tuyệt đối không thể rơi vào tay Tam Thánh Hội, chỉ cần bọn chúng nghe phong thanh và với sự tinh minh của Mộ Dung Trường Thanh, Nam Cung Thu Nguyệt và Tán Hoa Tiên Tử thì bọn chúng sẽ có sự cảnh giác ngay. Như vậy thì chúng ta bị bại lộ hành tung chứ không thể để hai cô nương kia rơi vào tay đối phương.

Giang Hào trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu, nói:

- Không sai! Chúng ta sẽ cùng đi. Nhưng đáng tiếc là Bạch huynh đệ hành tung bất định, đối với việc cứu người thế này thì Trường Phiêu cao minh hơn chúng ta nhiều.

Nói đoạn ba người đều thủ binh khí rồi ra khỏi trang viện. Giang Hào đeo một chiếc mặt nạ da người, chàng vốn là một trang thiếu niên tuấn tú nhưng qua sự cải trang thì trở thành một lão nhân lực tuần, thần sắc tiêu tụy, da thịt nhăn nheo. Trên đường đi, Thiên Y đại sư phát hiện trong một toán nhân thủ mặc hắc y của Tam Thánh Hội có một nhân vật rất khả nghi. Nhân vật này cũng mặc hắc y nhưng người ốm tong như cây sậy và luôn được bốn võ sĩ theo sát bên cạnh để bảo vệ. Nhưng hắc y nhân gầy ốm kia dường như cũng phát hiện ra sự chú ý của Thiên Y đại sư nên quét mục quang nhìn qua. Bốn ánh mắt vừa tương tiếp thì đại hòa thượng chợt rung mình, lão cảm thấy ánh mắt này rất quen thuộc nhưng nhất thời không kịp nhận ra là ai?

Phi Vân Tử và Giang Hào đang ở trong hiểm địa, cả đều đề cao cảnh giác, do vậy khi thấy thần sắc đại hòa thượng biến động thì cả hai lập tức nhìn theo và cũng trông thấy hắc y nhân gầy ốm. Nhưng hắc y nhân rất cảnh giác, hấn lập tức rẽ bước đi vào một ngõ hẻm nhỏ, bốn võ sĩ tùy tùng cũng quay người đi theo ngay. Thiên Y, Giang Hào và Phi Vân Tử liên gia tăng cước lực nhưng khi vào ngõ hẻm thì không thấy một bóng người, không khí vô cùng tĩnh lặng.

Thiên Y đại sư buột miệng hỏi:

- Hấn là ai? Ánh mắt rất quen, nhất định là đã gặp rồi nhưng nhất thời không nhớ là gặp ở nơi nào? Và cũng không nhớ được thân phận của hấn.

Phi Vân Tử nói:

- Nếu hấn là nữ cải nam trang thì đại sư có nhớ hấn là ai không?

Thiên Y đại sư gật đầu, nói:

- Nữ cải nam trang... nữ cải nam trang... lẽ nào hấn là Nam Cung Thu Nguyệt?

Phi Vân Tử gật đầu, nói:

- Bần đạo cũng nghĩ như đại sư nhưng không dám khẳng định, đại sư đã kêu ra Nam Cung Thu Nguyệt thì bảy tám phần mười là ả rồi.

Giang Hào tiếp lời:

- Nam Cung Thu Nguyệt đã đến Kim Lăng thì nhất định Trường Thanh và Tiên Tử cũng đã đến. Phương Tú Mai chưa kịp truyền báo thì bọn chúng đã đến, thật là nhanh không thể tưởng.

Thiên Y đại sư nói:

- Cũng vì chuyện này mà Phương Tú Mai và Lục Vân sẽ gặp thêm rất nhiều nguy hiểm, chúng ta nhất định phải tìm ra hai tiểu cô nương này mới được.

Giang Hào gật đầu, nói:

- Nhưng tìm hành tung của hai người trong tình thế khẩn cấp thế này sợ rằng với lực lượng của ba chúng ta thì khó lòng thành công được.

Phi Vân Tử liền hỏi:

- Tam công tử muốn phát động phục binh ở Giang Nam chẳng? Chuyện này có thể phát nhưng không dễ thu, tam công tử phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Giang Hào nói tiếp:

- Đầu não của Tam Thánh Hội đã đến tức là thời điểm quyết chiến cũng đã đến. Lực lượng tiềm ẩn của Đường Hồng cũng không thể nào im hơi lặng tiếng được nữa, nhân thủ mà gia phụ cho tiềm phục ở Giang Nam cũng đã chuẩn bị sẵn sàng như tên đặt vào cung không thể không phát.

Thiên Y đại sư gật gù đầu, nói:

- Trước tiên hãy điều động những cao thủ trẻ tuổi do Thiết Phi Long soái lãnh để điều tra tung tích của Phương Tú Mai và Lục Vân, nếu có bất trắc thì bảo bọn họ phi báo cho chúng ta. Nếu tìm được nhanh chóng thì cũng lập tức thu binh ẩn tàng trở lại, đợi Trương tam gia an bày xong nơi mai phục thì chúng ta đến đó xem náo nhiệt.

Giang Hào trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại sư, văn bối thấy tình thế có vẻ khác thường.

- Tại sao?

- Ba nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội xưa nay không rời nhau nửa bước, đi cùng đi, ở cùng ở, thế tại sao Nam Cung Thu Nguyệt lại đơn thương độc mã xuất hiện ở Kim Lăng mà không thấy Trường Thanh và Tiên Tử?

- Có thể Mộ Dung Trường Thanh và Tán Hoa Tiên Tử cũng đã đến Kim Lăng nhưng bọn chúng phát hiện tình thế khác thường nên chia nhau trà trộn vào đám võ sĩ để điều tra tình hình chẳng?

Giang Hào vừa cất bước đi đến trước vừa nói:

- Được! Văn bối sẽ phát động nhân thủ truy tìm hai vị tiểu mỹ nhân, không thể để bọn họ rơi vào tay Tam Thánh Hội. Đối phương có chuẩn bị mà đến, hai cô nương

kia lại không rõ nội tình, vạn nhất gặp phải Tán Hoa Tiên Tử trà trộn trong đám võ sĩ thì bọn họ chỉ có nước thúc thủ chịu trôi thôi.

Lời vừa dứt thì chàng đã ở ngoài mấy trượng lướt đi như tên bắn, Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng lập tức tung mình phi theo. Thoáng chốc ba bóng người đã vào một đại trang viện trong một ngõ hẻm yên tĩnh. Cửa chính sảnh mở rộng, hai bên có hai đại hán tuy không mang đao kiếm nhưng bên người có mang một túi da khá nặng, hình như bên trong tàng trữ ám khí. Phi Vân Tử chợt nhớ ra ngoại hiệu của Trương Phụng Lâu là Nhập Tí Kim Cang – là một danh gia về môn ám khí trong đương kim võ lâm. Tuy không có uy danh bằng Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng nhưng một lúc có thể thì triển bày loại ám khí khác nhau thì cũng đáng liệt vào hàng đệ nhất rồi. Vì vậy những đệ tử do Trương Phụng Lâu truyền thụ đương nhiên cũng là những cao thủ ám khí.

Sau khi chủ khách an tọa thì Thiết Phi Long khai khẩu:

- Tại hạ đã phái mười nhân thủ, năm nam, năm nữ, hy vọng bọn chúng sớm tìm ra Lục Vân. Nếu không gặp phải bất trắc thì Lục Vân là một tiểu nha đầu có khả năng ứng biến nhanh nhẹn nên cũng không đến nỗi thọ hiểm.

Tịch Nhất Sơn tiếp lời:

- Nam Bắc Hành Xa cũng phái một toán nhân thủ ngầm theo dõi tung tích của Lục Vân, đồng thời cũng phái hai xa phu đánh xe tuần hành trên đường.

Lời chưa dứt thì đã thấy hai thiếu nữ bước vào và cùng nói:

- Bọn tiểu nữ tham kiến chư vị.

Giang Hào vui mừng buột miệng nói:

- Bọn tại hạ mãi lo là nhị vị cô nương bị rơi vào tay Tam Thánh Hội, bây giờ đã an toàn trở về thì yên tâm rồi.

Hai thiếu nữ nghe mấy lời quan tâm rất chân thành thì cảm động vô cùng, Lục Vân mỉm cười, nói:

- Phương tử tử phát hiện một toán võ sĩ mang đao thì nhận ra ngay là võ sĩ từ Tổng hội đến nên kéo tiểu nữ ẩn nấp vào nhà thị dân.

Giang Hào không kiên nhẫn chờ được nên buột miệng, hỏi:

- Có phát hiện được nhân vật quan trọng nào không? Chẳng hạn như Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt hay Mộ Dung Trường Thanh.

Phương Tú Mai lắc đầu, nói:

- Không thấy nhân vật đầu não của Tam Thánh Hội, nhưng tiểu nữ khẳng định là bọn họ đã đến Kim Lăng, tiểu muội cũng thấy cận vệ của Mộ Dung Trường Thanh và những sát thủ tinh nhuệ của Nam Cung Thu Nguyệt.

Nàng vừa nói đến đây thì bỗng phát hiện có người đứng cạnh mình, lúc này mọi người mới nhìn lên thì thấy Bạch Trường Phiêu không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong đại sảnh. Chàng cung thủ chào mọi người rồi nói:

- Có lẽ kế hoạch đại chiến của chúng ta phải gát lại thôi, tạm thời phục binh ở Giang Nam không cần phát động. Đại bộ phận nhân mã của Tam Thánh Hội đã đến Kim Lăng, dụng tâm của bọn chúng là truy sát Giang tam công tử, hòa thượng, đạo sĩ và văn bối. Đã hiểu được kế hoạch của đối phương thì không cần phải dùng đến đại quân, bốn chúng ta có thể liên thủ gánh vác việc này là được rồi.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Vậy kế hoạch của Bạch thiếu hiệp như thế nào?

Trường Phiêu không trả lời ngay mà liếc nhìn qua Thiết Phi Long rồi nói:

- Văn bối muốn mượn dùng toán nhân thủ do Thiết Ngũ gia giáo luyện.

Thiết Phi Long cười ha hả, nói:

- Thiết mỗ có tổng cộng hai mươi bốn đệ tử nhưng đặc dụng có lẽ chỉ bốn nam ba nữ.

Trường Phiêu tiếp lời:

- Được! Văn bối sẽ mượn dùng bảy người này, thế sự có quá nhiều bất bình, người có khả năng thì không việc gì lại không làm được, võ công phải cao cường, trí tuệ phải hơn người. Do vậy văn bối quyết định dùng ba nữ đệ tử của Thiết Ngũ gia để hợp với Phương Tú Mai thành một toán bốn người. Trước tiên văn bối sẽ truyền cho họ một số chiêu thức võ công để phối hợp hỗ trợ cho nhau. Sau đó vừa hành sự vừa luyện. Còn bốn đại hán kia giao cho đại sư và đạo trưởng, văn bối tin rằng hai lão tiền bối sẽ tận lực truyền thụ cho họ.

Thiết Phi Long liền nói:

- Tuyệt lắm! Đây là phúc phận của bọn chúng nên không dám mong gì hơn. Hiện tại Thiết mỗ đã đưa bọn chúng đến đây, tất cả đang chờ ở bên ngoài.

Nói đoạn lão vỗ tay ra hiệu, tức thì có sáu thiếu niên nam nữ từ ngoài cửa đại sảnh bước vào. Bốn nam thiếu niên chừng mười chín hai mươi, tướng mạo oai phong,

thần thái khô ngô tuần tú, hai thiếu nữ chừng mười bảy mười tám, nhan sắc nhu mì dịu dàng.

Trường Phiêu quan sát sáu nam nữ thiếu niên rồi mỉm cười quay sang nói với Giang Hào:

- Tam công tử, chúng ta chia quân số làm hai đường. Hy vọng là đến sáng mai có thể dẫn dụ đại binh của Tam Thánh Hội lên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ. Đồng thời cũng hy vọng cuộc ác chiến ngày mai sẽ khiến cho Đường Hồng hiện nguyên hình và giải khai được bí mật của những cao nhân trên tiểu đảo. Mặt khác chúng ta cũng muốn biết trong số bảo vật võ lâm mà Chu Nguyên Chương thu thập, ngoài Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì còn những bảo bối gì nữa? Đại sư và đạo trưởng giúp tam công tử một tay, văn bối đã có Phương cô nương và bọn Lục Vân trợ lực nên có thể tiến hành mọi việc được.

Phi Vân Tử lên tiếng:

- Bần đạo và đại sư có cần hồi phục lại diện mục thật không?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Với sự tinh ranh của Tán Hoa Tiên Tử và sự đa nghi của Mộ Dung Trường Thanh, nếu nhị vị xuất hiện với thân phận thật thì sợ bọn chúng sẽ phát động cao thủ vây sát ngay lập tức. Hơn nữa bọn chúng sẽ hoài nghi việc dẫn dụ bọn chúng lên tiểu đảo, do vậy biện pháp đó khó có thể thành công được.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Thế Bạch thiếu hiệp có cao kiến gì?

Trường Phiêu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Phải che đậy diện mục thật, tốt nhất là thay giới đao của đại sư bằng đơn đao. Khi gặp phải một cao thủ tuyệt đỉnh có lai lịch bất minh thì sẽ gây cho bọn Mộ Dung Trường Thanh sự ngạc nhiên, kể đó là sự hứng thú. Vì vậy bọn chúng không thể không truy theo điều tra cho rõ, đó là cơ hội tốt nhất để dẫn dụ bọn chúng lên tiểu đảo. Nhưng nếu thân phận ba vị bị bại lộ thì sẽ khiến bọn chúng động sát cơ ngay, do đó khi hành sự phải tuyệt đối cẩn thận mới được.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Đúng! Một lời như cảnh tỉnh người trong mộng. Chúng ta đã bị liệt vào hạng tất sát của Tam Thánh Hội, cừu nhân một khi đã gặp mặt thì e rằng chưa nói một câu đã động thủ rồi. Khi đó cơ hội thoát thân cũng không có chứ đừng nói đến việc dụ địch lên tiểu đảo.

Giang Hào xen vào:

- Điều quan trọng nhất là bọn chúng luôn hoài nghi đối với chúng ta, do vậy chuyện này cần phải thương lượng kỹ tìm ra kế hoạch mới được.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Không sai! Vì vậy chúng ta phải đi riêng lẻ, nếu ba người đồng hành thì thân phận của các vị sẽ bị bại lộ ngay. Hoặc giả đại sư và đạo trưởng đi chung thì một đao một kiếm cũng khiến bọn chúng liên tưởng.

Thiên Y đại sư ngắt lời, hỏi:

- Ý Bạch thiếu hiệp muốn nói là mỗi người đơn thương độc mã hành sự chẳng?

Trường Phiêu lắc đầu, nói:

- Văn bối không nói là đơn thương độc mã hành động nhưng tốt nhất là chỉ để một người xuất hiện thôi.

Giang Hào tiếp lời:

- Hai người kia có thể cải trang trà trộn vào bọn hắc y võ sĩ của Tam Thánh Hội, như thế sẽ quan sát được tình thế đương trường và kịp thời nghĩ ra đối sách ứng phó. Chỉ có điều cận vệ của ba vị hội chủ đều là những kẻ tâm phúc nên muốn giả mạo bọn chúng thật là một chuyện khá mạo hiểm.

Trường Phiêu liền nói:

- Việc tuy khó nhưng không phải là không thực hiện được vì nhân thủ của bọn chúng rất đông. Tuy nhiên điều quan trọng nhất là không được quá mạo hiểm, vạn nhất bị bại lộ thân phận thì tâm huyết bấy lâu nay như muối đổ biển, đại cuộc sẽ hỏng bét.

Chàng quét mục quang nhìn qua Thiên Y đại sư và nói tiếp:

- Chuyện trên giang hồ biến đổi đa đoan, có những chuyện phải tùy cơ ứng biến mà không cần tuân thủ theo một quy tắc nào hoặc không được quá cố chấp câu nệ tiểu tiết.

Thiên Y đại sư mỉm cười, nói:

- Lão nạp đã hiểu ý Bạch thiếu hiệp.

Trường Phiêu liền cung thủ cáo biệt:

- Văn bối đi trước một bước, chung ta sẽ gặp nhau trên tiểu đảo.

Nói đoạn chàng đưa Phương Tú Mai, Lục Vân và hai cô nương đồng đạo của Lục Vân ra khỏi đại sảnh. Thiết Phi Long nhìn theo bóng năm người dần khuất rồi mỉm cười, nói:

- Hai cô nương đó cũng là người của Động Đình Minh, một nha đầu gọi là Dương Linh, một là Trần San, bọn chúng không linh hoạt và tinh nhạy như Lục Vân nhưng được cái là trầm tĩnh hơn Lục Vân nhiều.

Giang Hào gật đầu rồi quay sang nhìn bốn thiếu niên và hỏi:

- Các người tự báo danh tính nghe xem?

Bốn thiếu niên từ trái sang phải lần lượt cung thân, nói:

- Thuộc hạ là Tả Hỉ, sở trường đánh hỏa cung đạn.

Giang Hào trầm nghĩ:

“Hỏa cung đạn là một loại ám khí có thể phát hỏa chẳng?”.

Nghĩ đoạn chàng dịch mục quang nhìn sang tên thứ hai chờ đợi.

- Thuộc hạ là Thạch Đang, song thủ có thể phát liên hoàn tử mấu phiêu.

Giang Hào lại trầm nghĩ:

“Song thủ có thể phát tử mấu phiêu thì không có gì đặc biệt nhưng có thể phát liên hoàn thì quả là một kỳ tài. Phiêu được phát liên hoàn thì tử và mấu có thể biến ảo khôn lường”.

Thiếu niên thứ ba không chờ được hỏi đã lên tiếng bẩm báo:

- Thuộc hạ Nhan Ngọc, vừa luyện thành môn Ngũ Kiếm Tề Phi, chỉ có điều hỏa hầu chưa đủ nên mong được Giang thiếu chủ chỉ giáo thêm.

Giang Hào kinh ngạc trầm nghĩ:

“Ngũ Kiếm Tề Phi là một tuyệt kỹ của gia phụ ta, ngay cả ta cũng chưa được luyện mà hắn đã luyện thành công rồi. Thật là đáng khâm phục”.

Nghĩ đoạn, chàng liếc nhìn Nhan Ngọc thì thấy người này có tướng mạo cũng rất anh tuấn.

Người thứ tư lại cung thân báo danh:

- Thuộc hạ là Mã Dũng, đã luyện qua môn công phu Dục Huyết Bát Đao.

Giang Hào giật thót mình buột miệng hỏi lại:

- Dục Huyết Bát Dao? Môn này vô cùng hung hiểm, nó không những đả thương người mà còn đả thương cả mình. Nếu không lâm vào hiểm cảnh thì không được thi triển, tại sao gia phụ lại truyền cho người môn đao pháp này?

Thiết Phi Long liền nói:

- Mã Dững người như tên gọi, anh dũng tuyệt luân. Dục Huyết Bát Dao là môn đao pháp không phải ai cũng có thể học được, nếu không muốn để môn đao pháp này thất truyền thì Mã Dững là người thích hợp nhất để thừa kế y bát.

Giang Hào khẽ lắc đầu rồi chú mục nhìn Mã Dững, nói:

- Hãy nhớ lời ta, nếu không gặp cục diện phải sinh tử thì tuyệt đối không được thi triển môn đao pháp đó đấy nhé.

Mã Dững cung thủ, nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Thiết Phi Long tiếp lời:

- Tam ca, lục đệ, chúng ta cũng đi thôi! Hãy để thiếu minh chủ, đại sư và đạo trưởng chuyên tâm đối địch.

Trương Phụng Lô, Tịch Nhất Sơn cùng gật đầu rồi theo Thiết Phi Long ra khỏi đại sảnh. Tả Hỉ và Thạch Đang đưa tiễn ra ngoài, khi trở vào thì cả hai đều thay đổi. Tả Hỉ mặc trang phục hắc y giống như võ sĩ của Tam Thánh Hội, còn Thạch Đang thì mặc trang phục của một phu xa. Thì ra những thiếu niên này không những tinh thông tuyệt nghệ mà còn am tường thuật dịch dung cải trang.

Thạch Đang cung thủ, nói:

- Xa mã đã chờ sẵn bên ngoài, trong xe có chuẩn bị sẵn các loại y phục, thiếu minh chủ định điều phối thế nào xin cứ lên xe rồi tùy theo tình thế mà quyết định.

Quần hùng lục tục kéo ra ngoài thì quả nhiên thấy một cỗ xe tứ mã chờ sẵn. Sau khi thương lượng thì mọi người hạ quyết định Giang Hào, Phi Vân Tử giả trang thành võ sĩ Tam Thánh Hội để trà trộn vào bọn chúng quan sát tình hình, nếu có thể thì tiếp cận bọn thị vệ của ba vị hội chủ. Chuyện xuất hiện dự địch là do Thiên Y đại sư đảm nhiệm. Đại hòa thượng được cải trang rất kỳ quái, y phục rách nát, tóc tai rối bời, giới đao giấu kỹ trong người, lưng đeo trường kiếm tay cầm gậy đầu chim.

Kỳ thực Thiên Y đại sư cũng không có đối tượng để cải trang, trong võ lâm cũng không có nhân vật nào giống như vậy, nhưng điều đó không quan trọng, bởi lẽ giang hồ nhiều biến đổi thì ai có thể nhớ hết những kỳ nhân có kỳ hình quái trạng? Điều quan

trọng là làm thế nào để trang phục được thư thả, không ảnh hưởng đến việc phát huy tuyệt nghệ của đại hòa thượng mà thôi.

- o O o -